

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXII. — Wydana i rozesłana dnia 19. sierpnia 1899.

Treść: № 150. Rozporządzenie, którem wydaje się porządek wymierzania statków do żeglugi śródkrajowej na Łabie.

150.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 4. sierpnia 1899,

którem wydaje się porządek wymierzania statków do żeglugi śródkrajowej na Łabie.

W porozumieniu z c. k. Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Statki przeznaczone wyłącznie lub też przedewszystkiem do żeglugi śródkrajowej na Łabie, podlegają wymierzaniu podług następujących postanowień.

§. 2.

Warunkiem wykonania wymierzenia statku jest:

1. aby statek w stanie, w jakim się obecnie znachodzi, nie był już wymierzony stosownie do niniejszych przepisów i aby nie posiadał ważnego jeszcze świadectwa wymierzenia;

2. aby statek był opatrzony we wszelkie przybory żeglarskie.

§. 3.

Wymierzanie rozpoczyna się ustanowieniem linii wodnej próżnego statku, to jest tej linii, po którą się zanurza statek opatrzony wszelkimi przyborami żeglarskimi, tudzież potrzebną załogą, zresztą jednak nieobładowany. Na parowcach należy do zupełnego opatrzenia w przybory żeglarskie na-

leżyste napełnienie kotłów. O ile temu nie uczyniono zadosyć, należy statek obładować odpowiednim ciężarem.

Statek winien być w położeniu normalnego zanurzenia a mianowicie w ten sposób, aby górny kraj obu burt w pośrodku statku w jednakowej wysokości wystawał ponad zwierciadło wody.

§. 4.

Linie wodną próżnego statku oznakowuje się po obu stronach statku, na przodzie, w środku i z tyłu statku znakami linii wodnej próżnego statku.

§. 5.

Nad każdym znakiem linii wodnej próżnego statku, umieszcza się pionowo do zwierciadła wody wskazówkę zanurzenia — §. 11 Porządku policyjnego dla żeglugi i flisactwa na Łabie — na której każdy dziesiąty centymetr oznaczony jest znakiem. Na tych wskazówkach zanurzenia oznacza się barwą kreski podziałowe w odstępach co dwa centymetry.

Punkt zerowy wskazówki zanurzenia umieszcza się w poziomej płaszczyźnie, która przy normalnem zanurzeniu statku (§. 3) przechodzi przez najgłębszy punkt zewnętrzny powierzchni dna statku.

Wskazówka zanurzenia umieszczona w pośrodku statku sięga aż do górnej płaszczyzny wymierzania. Wskazówki zanurzenia umieszczone z przodu i z tyłu statku sięgają o 20 centymetrów wyżej.

Górną płaszczyznę wymierzania jest płaszczyzna pozioma, która przez kadłub statku popod najniższy punkt górnej krawędzi burty w ten sposób przechodzi, że na statku o ładowności większej jak 15 ton pozostaje wolna burta wysokości 25 centymetrów a na mniejszych statkach wysokości 15 centymetrów. Jeżeli ładowność statku

Wymierzanie.

przy 25 centymetrach wolnej burty wynosi 15 ton albo mniej, przy 15 centymetrach wolnej burty zaś więcej jak 15 ton, to wystarcza wolna burtą w wysokości 15 centymetrów. Na statkach o stałym pokładzie wlicza się do wysokości burty zamknięcia odrzwi luk, umieszczone w sposób nie przepuszczający wody, jednakże górna płaszczyzna wymierzenia nie powinna leżeć wyżej jak podwyższenia pokładu. Na parowcach należy mierzyć wolną burtę od najgłębszego punktu okna najniżej leżącego.

§. 6.

Przestrzenią wymierzenia jest przestrzeń ograniczona płaszczyzną idącą przez linię wodną próżnego statku (płaszczyzna próżnego statku), górną płaszczyzną wymierzenia i zewnętrznymi stronami ścian statku, które leżą między temi dwoma płaszczyznami.

§. 7.

Celem stwierdzenia wielkości przestrzeni wymierzenia, dzieli się ją w połowie wysokości między płaszczyzną wodną próżnego statku a górną płaszczyzną wymierzenia, zapomocą płaszczyzny poziomej (średnią płaszczyzną zanurzenia) na dwie warstwy wymierzenia.

§. 8.

Objętość przestrzeni wymierzenia tudzież każdej z obu warstw wymierzenia oblicza się w metrach sześciennych a to podług szczegółowych przepisów postanowień wykonawczych.

§. 9.

Ciężar ładunku wynosi tyle ton (po 1000 kilogramów), ile metrów sześciennych zawiera przestrzeń wymierzenia, która w skutek tego zanurzona zostaje.

§. 10.

Dla wymierzonego statku wygotowuje się świadectwo wymierzenia, które podaje w tonach (po 1000 kilogramów) ciężar ładunku, dla każdego do płaszczyzny wodnej próżnego statku równoległego zanurzenia się kadłubu statku, co dwa centymetry zagłębienia od płaszczyzny wodnej statku próżnego aż do górnej płaszczyzny wymierzenia.

Przed wygotowaniem świadectwa wymierzenia należy obok każdego znaku linii wodnej próżnego statku, tudzież obok najwyższego punktu każdej wskazówki zanurzenia, umieścić cechę wymierzenia; oprócz tego należy statek na tych miejscach, na których znajduje się oznaczenie przepisane Porządkiem policyjnym dla żeglugi i flisactwa na Łabie (§. 6), opatrzyć napisem o tem samem wykończeniu liter i cyfer podającym ilość ton aż do górnej płaszczyzny wymierzenia tudzież cechę wymierzenia.

Cecha wymierzenia zawiera litery początkowe rzeki, do porzecza której Władza do wymierzenia należy i ojczystego państwa statku tudzież litery początkowe i końcowe miejscowości, w której Władza do wymierzenia ma swą siedzibę.

§. 11.

Statki już wymierzone poddaje się na wniosek sprawdzeniu wymierzenia celem stwierdzenia czy stan ich odpowiada datom podanym w świadectwie wymierzenia.

Sprawdzenie
wymierzenia.

Sprawdzanie wymierzenia ma nastąpić:

1. Najpóźniej w trzy miesiące po skończeniu każdego przebudowania statku, po każdej większej naprawie statku, jakoteż po każdym uszkodzeniu lub też usunięciu znaków linii wodnej próżnego statku albo cech wymierzenia,

2. jakkolwiek statek nie uległ zmianom, jeżeli statki są przeważnie z drzewa zbudowane najpóźniej po upływie lat pięciu, jeżeli statki są przeważnie z żelaza albo ze stali (także z żelaza z dnem drewnianem) najpóźniej w lat dziesięć po wystawieniu świadectwa wymierzenia.

Wniosek na sprawdzenie wymierzenia ma prawo oprócz właściciela statku lub też szypa postawić także władza sprawująca policję żeglarską, jeśli sprawdziła zmiany rodzaju wymienionego pod l. 1. Celem sprawdzenia wymierzenia, które proponuje policja żeglarska, nie należy żądać wyładowania statków obciążonych w podróży będących.

Jeśli sprawdzenie wymierzenia w tych wypadkach nie przyjdzie do skutku, to wymierzenie już przeprowadzone traci ważność swoją.

Świadectwa wymierzenia, które straciły ważność, należy odebrać. Gdy nieważne świadectwo wymierzenia nie zostanie zwrócone, należy nieważność jego publicznie ogłosić.

§. 12.

Do wykonania sprawdzenia wymierzenia wprowadza się statek w położenie normalnego zanurzenia (§. 3). Potem sprawdza się, czy znaki linii wodnej próżnego statku (§. 4) i punkty zerowe wskazówki zanurzenia znajdują się jeszcze w należytej płaszczyźnie.

Jeżeli się okazuje, że najniższy punkt zewnętrznej powierzchni dna statku leży więcej jak o 5 centymetrów niżej od punktu zerowego jednej ze wskazówek zanurzenia, w takim razie wymierza się statek ponownie.

Jeżeli się okazuje, że płaszczyzna oznaczona znakami linii wodnej próżnego statku oddalona jest od rzeczywistej płaszczyzny wodnej próżnego statku w przecięciu odstępów, które mierzyć należy przy znakach w kierunku pionowym do zwierciadła wody, więcej jak o trzy centymetry, w takim razie po zni-

szczeniu dawnych znaków linii wodnej próżnego statku należy położenie tejże płaszczyzny wodnej próżnego statku oznaczyć nowymi znakami linii wodnej próżnego statku i wygotować nowe świadectwo wymierzenia.

Jeżeli się okazuje, że zboczenia punktu zerowego wskazówki zanurzenia albo płaszczyzny wodnej próżnego statku wynoszą mniej jak 5 a względnie 3 centymetry, w takim razie tylko na wyraźne żądanie właściciela lub kierownika statku prowadzi się wymierzanie dalej i wystawia nowe świadectwo wymierzenia. Gdy takiego wniosku nie postawiono, pozostaje uskutecznione już wymierzenie stosownie do postanowień §. 11, Nr. 2 ważnem na dalszych lat pięć lub dziesięć. Wynik wymierzenia uwidocznia się w świadectwie wymierzenia.

§. 13.

Po skończeniu sprawdzenia wymierzenia winna władza do wymierzania statek, o ile takowy nie nosi już jej cechy wymierzenia, według przepisu §. 10 cechą opatrzyć, dawniejsze zaś cechy wymierzenia zniszczyć. Równocześnie należy napisy na statku sprostować stosownie do wyników sprawdzenia, jakoteż co do cechy wymierzenia.

§. 14.

W miejscach stosownych ustanawia się władze do wymierzania. Winny one te statki wymierzać i sprawdzać (§. 11), które im w tym celu będą przystawiane.

Zamiast osobnych władz do wymierzania może każde z państw nadbrzeżnych funkcyje te poruczyć innym władzom.

§. 15.

Nad władzami do wymierzania ustanawia się władze rewizyjne.

Władze te obowiązane są:

1. Sprawdzać a według wyniku prostować wymierzania i obliczania dokonane przez władze do wymierzania a to z urzędu próbami wyrywkowymi albo też na zażalenie właściciela statku,

2. od czasu do czasu sprawdzać narzędzia wymiarowe, których władze do wymierzania używają.

§. 16.

Wniosek na wykonanie wymierzenia albo sprawdzenie wymierzenia statku winien właściciel statku albo szypier wnieść na piśmie do tej władzy do wymierzania, której statek ma być przystawiony. Do wniosku należy załączyć:

1. świadectwo wymierzenia już dawniej dla statku wystawione, gdyby było,

2. wykaz ilości załogi jaka jest dla statku potrzebna,

3. spis przedmiotów potrzebnych do zupełnego opatrzenia statku w przybory żeglarskie.

Właściciel statku albo szypier winien przystawić władzy do wymierzania statek nieobładowany i udzielać tejże wszelkiej pomocy, której takowa zażąda w celu wykonania wymierzenia.

§. 17.

Należitości za wymierzenie i wygotowanie świadectwa wymierzenia wynoszą:

1. Za pierwsze i każde ponowne zupełne wymierzenie statku 5 halerzy za każdą tonnę ładowności.

Najniższa kwota należitości wynosi dwie korony.

Klamry i gwoździe potrzebne do wymierzania dostarcza bez dalszej opłaty władza do wymierzania. Umieszczenie wskazówki zanurzenia (§. 5) jest rzeczą stawiającego wniosek (§. 16, ustęp 2).

2. Za sprawdzenie wymierzenia, które nie pociąga za sobą ponownego wymierzania, lecz tylko odnowienie klamer albo świadectwa wymierzenia, połowę pozycyi pod 1.

3. Za sprawdzenie wymierzenia nie pociągającego za sobą ani nowego wymierzania ani też odnowienia klamer albo też świadectwa wymierzenia, nic.

4. Jeśli wymierzenie albo też sprawdzenie wymierzenia wykonywa się na wniosek nie w siedzibie władzy do wymierzania lecz gdzieindziej, wtedy stawiający wniosek winien nie tylko dać do dyspozycji miejsce nadające się do wymierzania, lecz oprócz taryfowych należitości zapłacić władzy do wymierzania także wydatki gotówką zład urosłe.

5. Dopóki powyżej wymienione należitości i koszta nie zostaną zapłacone albo też rękojnia za zapłatę nie jest złożona, można odmówić wydania świadectwa wymierzenia.

6. Za wymierzania przedsiębrane na zasadzie postanowień §. 18, w ciągu pierwszych dwu lat od wejścia w życie porządku wymierzania, celem zastąpienia dotychczasowych świadectw wymierzania i listów wymiaru wynosi należitość za każdą tonnę ładowności trzy halerze.

§. 18.

Dotychczasowe świadectwa wymierzenia, listy wymiaru statków śródkrajowych itd. tracą swą ważność po upływie lat dwu, od kiedy ten porządek wymierzania wszedł w wykonanie, o ileby stosownie do postanowień §. 11 sprawdzenie wymierzenia już przedtem nie stało się potrzebnem.

§. 19.

Niniejszy porządek wymierzania, który na zasadzie porozumienia się Rządów wydany zostaje w jednakowym brzmieniu w państwie niemieckim i w Austrii, wchodzi w wykonanie od dnia 1. października 1899.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Obowiązki władz do wymierzania (§. 14) porucza się na razie c. k. starostwom w Deczynie i Ustiu nad Łabą.

Jako władzę rewizyjną ustanawia się c. k. Namiestnictwo w Pradze.

Podanie o wykonanie wymierzenia (§. 16) podlega opłacie stęplowej w kwocie 1 korony, na ostęplowanie wygotować się mającego świadectwa wymierzenia należy załączyć do tego podania stępel 2 koronowy.

Thun r. w.

Kaizl r. w.

Di Pauli r. w.

Postanowienia wykonawcze do Porządku wymierzania dla żeglugi śródkrajowej na Łabie.

Do §. 3.

1. Wymierzanie i sprawdzanie wymierzania odbywa się z reguły w siedzibie władzy do wymierzania statków.

Władza może na żądanie wykonać czynność, na którą wniosek postawiono także poza miejscem swej siedziby urzędowej. W takich wypadkach winien stawiający wniosek dać do dyspozycji miejsca, które według zdania władzy nadaje się do czynności i ponieść kosztu.

2. Po złożeniu masztów i ruchomych kominów statku, umocowuje się go w miejscu chronionem od wiatru, prądu i uderzenia fal i gdyby tego była potrzeba, wprowadza się takowy przez przesuwanie przedmiotów należących do przyborów żeglarskich w normalne położenie zanurzenia. Pod dnem statku okrętu musi się znajdować głębokość wody wynosząca wszędzie najmniej 0.3 metra. Statek musi wolno i spokojnie pływać nie opierając się nigdzie i nie dotykając brzegu, tak żeby można go bez przeszkody opłynąć czołnem.

3. Wysokość wody na dnie w statku nie może wynosić w najgłębszym miejscu na statkach drewnianych więcej jak 5 centymetrów, na statkach drewnianych o żebrach żelaznych i na statkach żelaznych o dnie drewnianym więcej jak 3 centymetry; w żelaznych statkach nie może się w ogóle wcale woda na dnie znajdować, jeśliby zaś jaka była, ma być ile możliwości usunięta.

4. Zapas węgla potrzebny do opalania kotła nie należy do przyborów żeglarskich w myśl tego paragrafu.

Do §. 4.

1. Jako znaki linii wodnej próżnego statku na statkach o ścianach drewnianych służą klamry, sporządzone są one z blachy żelaznej pobielanej, 8 centymetrów długie, 2 centymetry wysokie, 2 do 3 milimetry grube a na obu zaokrąglonych końcach zaopatrzone wykutymi szpicami, które są co

najmniej o 1.5 centymetra krótsze, niż grubość ściany statku wynosi. Dolne krawędzie znaków próżnego statku mają schodzić się z linią wodną próżnego statku, odstępy między znakami linii wodnej próżnego statku po obu stronach statku mają o ile możliwości jak najbardziej być równe.

2. Jako znaki linii wodnej próżnego statku służą na statkach żelaznych, tudzież na statkach o burtach żelaznych, piętna w kształcie ziarn a mianowicie po pięć w odstępach 3 centymetrowych tak umieszczone, by punkta ich środkowo leżały w linii wodnej próżnego statku.

3. Przed umieszczeniem znaków linii wodnej próżnego statku, należy linię wodną próżnego statku przedewszystkiem na każdej stronie statku a mianowicie w punkcie środkowym jego długości tudzież na końcach płaszczyzny wodnej próżnego statku z przodu i z tyłu statku dokładnie oznaczyć, następnie trzeba statek przez przesunięcie przedmiotów należących do przyborów żeglarskich o tyle przeważyć na jedną stronę, aby umieszczenie znaków linii wodnej próżnego statku tudzież cech wymierzenia na stronie statku wynurzającej się, mogło nastąpić bez trudności. Gdy to uczyniono na jednej stronie statku, powtarza się to samo postępowanie na drugiej stronie.

Do §. 5.

1. W celu znalezienia najgłębszego punktu zewnętrznej powierzchni dna statku wsuwa się, gdy oba ramiona miary zagłębienia (do §. 8 A V) podług wielkiej węgielnicy (do §. 8 A VI) do siebie pod kątem prostym ustawione zostały, dłuższe ramię przykładając je silnie, popod dno statku, krótsze zaś ramię ustawia się podług pionu w kierunku pionowym w ten sposób, że na podziałce jego zwierciadło wody wskazuje jak głęboko statek w miejscu badaniem pod wodą jest zanurzony. W ten sam sposób znajduje się przez badanie głębokości położenia dna statku wzdłuż całej jego długości najgłębsze zanurzenie (zanurzenie próżnego statku) i stwierdza się przez to głębokość położenia punktu zerowego wskazówki zanurzenia. Począwszy od tego punktu zerowego przenosi się zapomocą podziałki zagłębienia wskazówki zanurzenia na ścianę burty nad każdy znak linii wodnej próżnego statku (do §. 8 A VIII). W tym celu umocowuje się pret suwalny w kierunku pionowym na ścianie statku, poczem się każdą dziesiątą część metra zaznacza, uderzając lekko na sztyft robiący znaki, umieszczony w wyciętym otworze przesuwki.

2. Na statkach, na których z powodu zbytnej pochyłości ściany statku podziałki zagłębienia ze sztyfłem robiącym znaki nie można użyć, oznacza się podział wskazówki zanurzenia od zwierciadła wody w górę zapomocą metra trzymanego pionowo.

3. Znaki wskazówek zanurzenia uskutecznia się na statkach drewnianych zapomocą gwoździ

do cechowania (gwoździe z kutego żelaza długości 2 centymetrów z główką stożkową o przecięciu 1·2 centymetra), na statkach żelaznych, tudzież na statkach z żelaznemi burtami zapomocą piętn w kształcie ziarn, których punkta środkowe stanowią podziałkę.

4. Celem łatwiejszego odróżnienia oznacza się całe metry trzema gwoździami, półmetry dwoma, dziesiąte części metra jednym gwoździem do cechowania, albo też tą samą ilością piętn w kształcie ziarn. Gwoździe do cechowania tudzież piętna w kształcie ziarn umieszczać należy obok siebie poziomo w odległościach 5cio centymetrowych, mierząc od środka do środka.

5. Główki gwoździ maluje się barwą wybitną (białą na ciemnym, czarną na jasnym tle) piętna w kształcie ziarn takiej samej barwy kresę poziomą, której krawędź dolna przecina punkt środkowy piętn w kształcie ziarn. Długość tej kresy wynosi przy całych metrach 20 centymetrów, przy połowach metra 15 centymetrów, przy dziesiątych częściach metra 10 centymetrów.

6. Po umieszczeniu i oznaczeniu wskazówek zanurzenia bada się przy każdej z takowych odległość między najwyższym znakiem a krawędzią burty leżącą nad nim w kierunku pionowym. Stwierdzone wymiary zapisuje się w świadectwie wymierzenia i w protokole wymierzenia jako „miary znamionujące“.

Do §. 8.

A. Przybory do wymierzania.

1. Przybory, których przy pomiarze przestrzeni wymierzania należy używać, są:

I. Dwa pręty po trzy metry długie opatrzone stałą mosiężną skówką na obu końcach i rowkiem szerokim na 1 centymeter a 0·5 centymetra głębokim idącym środkiem przedniej strony przez całą długość.

II. Pręt dwa metry długi wykonany jak pręty pod I.

III. Pręt jednometrowy wykonany jak pręty pod I.

IV. Miara wstęgowa stalowa, 15 do 20 milimetrów szeroka a 20 metrów długa, urządzona do nawijania na wałek a opatrzona na jednym końcu małym pierścieniem mosiężnym w taki sposób, że początek podziałki miary długości leży na zewnętrznej krawędzi pierścienia.

V. Miara zagłębienia składająca się z dwu ramion odpowiednio długich. Ramiona są zapomocą silnych zawiasów w ten sposób ze sobą połączone, że można je złożyć, jakoteż zapomocą pewnego zamknięcia ustawić do siebie pod prostym kątem. Każde ramię opatrzone jest na końcu mocną skówką mosiężną, na przedniej stronie krótszego ramienia umieszczona jest podziałka centymetrowa w ten sposób, że jej punkt zerowy schodzi się

z wewnętrznym końcem prostego kąta przyrządu miary zagłębienia.

VI. Zbiór węgielnic, składający się z:

wielkiej węgielnicy z ramionami o długości 1·5, a względnie 1 metra,

średniej węgielnicy z ramionami po 1 metrze długości,

małej węgielnicy z ramionami długimi po 0·5 metra.

VII. Lina o objętości 20 milimetrów a 60 metrów długa.

VIII. Przyrząd do dzielenia dla wskazówek zanurzenia celem umieszczania znaków, składający się z pręta suwalnego z przesuwką dającą się przystwierdzać, długiego 2·5 metra, opatrzonego na obu końcach silną skówką mosiężną, nadto

a) dwa żelazka o muterkach skrzydłowych do przymocowywania przyrządu na zewnętrzną ścianie burtowej;

b) szlyft robiący znaki celem oznaczania podziałek na wskazówkach zagłębienia.

IX. Lina objętości 6 do 7 milimetrów a 6 metrów długa z pionem ważącym 1 kilogram, opatrzona przyrządem do nawijania.

X. Piętna do wymierzania (§. 10) a mianowicie:

a) piętno do wypalania dla drewnianych statków;

b) trzy piętna do wybijania ze stali lanej, dla statków żelaznych.

XI. Piętno w kształcie ziarna w formie walca 10 centymetrów długie a o średnicy 1 centymetra.

XII. Trzy młoty płaskie ważące 0·5, 0·75 i 1·25 kilogramów.

XIII. Miara metryczna stalowa długości 1 metra z przykładem do badania miar długości.

XIV. Wałek mosiężny z ciężarkiem żelaznym o 2·5 kilograma i haczykiem do sprawdzania miary wstęgowej wskazanej pod IV.

XV. Kosz na węgle ze sztab żelaznych do rozgrzewania żelaznych piętn do wypalania.

2. Każda władza do wymierzania musi być opatrzona przynajmniej jednym zbiorem przyrządów wymienionych pod 1.

3. Władze rewizyjne winny są w odpowiednich odstępach czasu, ale najmniej co lat pięć, sprawdzać metry prętowe, miarę zagłębienia i podziałkę zagłębienia (Nr. I aż do III, V, VIII) zapomocą stalowej miary metrycznej (Nr. XIII), miarę zagłębienia (Nr. V) zapomocą węgielnic (Nr. VI), tudzież miarę wstęgową (Nr. IV) za pomocą prętów metrowych.

Sprawdzanie prętów metrowych zapomocą stalowej miary metrycznej odbywa się w następujący sposób: Co do prętów trzynietrowych kładzie się najpierw jeden, potem drugi koniec do przykładu miary metrowej stalowej i odczytuje się w milimetrach różnicę odstępu najbliższej kreski metrowej od końca miary metrowej stalowej. Potem porównywa się długość w pośrodku będącego interwału metro-

wego z długością miary metrowej stalowej, a to w ten sposób, że się interwał kładzie na tej stronie miary metrowej stalowej opatrzonej kreskami podziałowymi, na której nie znachodzi się przykład. Suma różnic trzech interwałów metrowych daje cały błąd pręta metrowego.

Sprawdzenie prętów dwu- i jednometrowych, tudzież podziałki zagłębienia (Nr. VIII) następuje przez odpowiednie zastosowanie powyższych przepisów.

Sprawdzanie miary wstęgowej odbywa się w ten sposób, że się ją rozwija i nie wypreżoną kładzie na poziomą podkładkę (deskę, podłogę). Potem zesuwa się oba pręty trzymetrowe i pręt dwumetrowy, kładzie się je obok miary wstęgowej i stwierdza się uwzględniając dozwolone błędy prętów metrycznych, czy granica błędu ustanowiona dla miary metrowej nie została przekroczona.

4. Na przyrządach do mierzenia pod Nr. I aż do IV wymienionych, dopuszczalne są następujące zboczenia od należytej miary:

Co do Nr. I największe dopuszczalne zboczenie całej długości trzy milimetry,

co do Nr. II największe dopuszczalne zboczenie całej długości dwa milimetry,

co do Nr. III największe dopuszczalne zboczenie całej długości dwa milimetry,

co do Nr. IV największe dopuszczalne zboczenie co dziesięć metrów długości jeden centymeter.

Jeśli na przyborach do mierzenia okazują się większe zboczenia niż powyżej wskazane, należy je na tak długo usunąć od używania aż zostaną sprostowane.

B. Zdejmowanie wymiarów.

1. Co do postępowania przy wymierzaniu spisuje się według załączonego wzoru protokół, w który wciągnąć należy wszystkie wymiary potrzebne do wymierzenia i w którym wszystkie do tego należące rachunki i rachunki poboczne mają być wykonane.

2. Wszelkie wymiary zaokrągla się na centymetry; ułamki centymetra, o ile wynoszą 0.5 albo więcej, liczy się za cały centymetr, mniejsze ułamki opuszcza się.

Wymiary należy w protokole spisać się mającym co do postępowania przy wymierzaniu w ten sposób zapisywać, że centymetry należące do całych metrów zapisuje się jako miejsca dziesiętne za liczbami metrów (naprzykład 3.82 metry, 0.25 metra itd.).

3. Celem zdjęcia wymiarów dzieli się przestrzeń wymierzania zapomocą dwu przecięć pociągniętych pionowo przez oba końce płaszczyzny wodnej próżnego statku a pod kątem prostym do osi podłużnej statku, na trzy oddziały. Płaszczyzny zanurzenia każdego z nich wymierza się osobno.

4. Wymierzanie płaszczyzn zanurzenia środkowego oddziału przestrzeni wymierzania:

a) Długość tego oddziału bada się między oboma przecięciami, które ją ograniczają, równolegle do osi długości statku. Wymiar odbywa się zapomocą prętów metrowych, jeśli pokład jest gładki bezpośrednio na nim, gdy zaś pokład ma inny kształt i na statkach bez pokładu na linie w tym celu napiętej między dwoma najwyższymi stałymi punktami końcowymi statku (A VII);

b) znalezioną długość dzieli się na równą ilość takich samych części, które w razie długości oddziału aż do 20 metrów nie mogą wynosić ponad 3 metry. w razie długości oddziału 20-metrowej i większej nie mogą wynosić ponad 5 metrów. Ilość części nie powinna być większa jak tego potrzeba do wykonania niniejszego przepisu.

Gdy zapomocą pręta metrowego albo miary wstęgowej skonstatowano poszczególne punkty podziału, przenosi się ich położenie na statku na obie burty, a to pod prostym kątem do podłużnej płaszczyzny statku;

c) potem przenosi się miejsce każdego punktu podziału na uwidocznione pod nimi kreskami kredowymi trzy płaszczyzny zanurzenia, które mają być wymierzone.

Zapomocą pręta położonego na każdym punkcie podziału w poprzek statku a wystającego na jednej stronie poza statek, albo, jeśliby to z powodu urządzenia statku było z trudnościami połączone, zapomocą miary wstęgowej, mierzy się w wysokości ku temu się nadającej całą szerokość statku rozciągającą się od burty do burty.

Potem oznacza się zapomocą pionu zawieszonego wolno na wystającej części pręta albo też na odpowiednio przytwierdzonej wystawce dla każdego punktu podziału długości statku, na jednej stronie statku różnicę między właśnie wymierzoną szerokością burt a szerokością na każdej z trzech płaszczyzn zanurzenia. Zdważając tę różnicę, wynajduje się stosownie do kształtu statku przez dodawanie albo też odejmowanie, dla każdego punktu podziału długości, poszukiwane szerokości między zewnętrznymi ścianami burt w każdej z trzech wymierzyć się mających płaszczyzn zanurzenia;

d) jeżeli ściana statku tworzy linię załamana (jak to ma miejsce na statkach zwanych „Klinkerami“), wtedy mierzy się każdy odstęp liny pionu od ściany burty, który pada w pobliże takiego załamania tak ponad jak i pod nim i przyjmuje się średnią arytmetyczną między oboma wymiarami jako prawdziwy odstęp.

5. Przed zdjęciem wymiarów oddziału środkowego należy skonstatować, w jakiej rozległości boczne ściany statku są równoległe do pionowej płaszczyzny pociągniętej w myśl przez oś podłużną statku. W tej rozległości należy rozmiary szerokości rzeczywiście zmierzyć na każdej stronie burty statku tylko w jednym punkcie podziału długości, podczas gdy dla reszty punktów podziału, bez dalszych miarzeń do protokołu zaciągnąć należy takie same daty, jakie dla tego jednego punktu stwierdzono.

6. Gdy w ten sposób stwierdzono dla oddziału środkowego poszczególne szerokości płaszczyzn ograniczających ku górze i ku dołowi warstwy wymierzania, konstatuje się odstępy przodu i tyłu statku od przekroju poprzecznego przodu i tyłu. W tym celu zawiesza się pion wolno w osi długości statku na jak najbardziej wystającym stałym punkcie z przodu i z tyłu kadłuba statku albo jeśli by to było potrzebnem na wystawce i konstatuje się odstępy liny pionu w poszczególnych płaszczyznach zanurzenia w taki sam sposób, jak to podano powyżej dla stwierdzenia odstępów od bocznych ścian statku.

Na statkach ze sztywami należy oprócz tego zmierzyć poprzeczne szerokości tychże a to w płaszczyźnie wodnej próżnego statku, w środkowej płaszczyźnie zanurzenia i w górnej płaszczyźnie wymierzania. Na statkach nie zakończonych z przodu albo z tyłu sztywem należy stwierdzić odpowiednie szerokości poprzeczne części statku przednich i tylnych znajdujących się zamiast sztywów. Nadto jeśli kształt statku tego wymaga, mierzy się w przedniej i w tylnej przestrzeni wymierzania dla górnej płaszczyzny wymierzania i dla środkowej płaszczyzny zanurzenia jeszcze szerokość, jaką posiadają w połowie długości tych płaszczyzn.

7. Gdy zmierzaniu poszczególnych szerokości w miejscu zdejmowania miary przeszkadzają wystające części jak koła okrętowe itp., wolno wyjątkowo zmierzyć szerokość w innem miejscu, które leży najbliżej przepisanego. W takich razach musi jednak odpowiednio do kształtu statku zawsze nastąpić sprostowanie zdjętych wymiarów.

C. Obliczenie powierzchni poszczególnych płaszczyzn ograniczających warstwy wymierzania.

1. Obliczenie należy przeprowadzić w tym samym protokole, w którym spisano wymiary (B 1).

2. Każdy protokół winna władza do wymierzania podpisać, gdy wszystkie w tymże przedsięwzięciu mające obliczenia i zapiski ukończono.

3. Wszelkie rachunki należy przeprowadzać o trzech miejscach dziesiętnych, a mianowicie trzecie miejsce dziesiętne należy powiększyć o 1, gdy następujące czwarte miejsce wynosi 5 lub też więcej.

4. Obliczenie poszczególnych płaszczyzn zanurzenia odbywa się w następujący sposób:

Co do płaszczyzny wodnej próżnego statku oznacza się wymierzone szerokości począwszy od przedniej części statku bieżącymi liczbami 1, 2, 3, 4, 5 itd. i mnoży się je za porządkiem przez 1, 4, 2, 4, 2, 4 4 . 1. Suma tych iloczynów pomnożona przez jedną trzecią część wspólnego wzajemnego odstępu punktów podziału długości, daje powierzchnię płaszczyzny wodnej próżnego statku w metrach kwadratowych.

Powierzchnia reszty płaszczyzn zanurzenia składa się z rozległości części tychże znajdujących się w trzech oddziałach przestrzeni wymierzania. Stwierdzenie rozległości części każdej z tych płaszczyzn znajdujących się w środkowym oddziale przestrzeni wymierzania, odbywa się w sposób przepisany dla płaszczyzny wodnej próżnego statku, podczas gdy obie inne części oblicza się stosownie do ich kształtu jako trójkąt, trapez albo też kawałki powierzchni ograniczone krzywymi liniami. W ostatnim wypadku mnoży się trzy szerokości przez 1, 4, 1 (patrz wyżej B 6, ustęp 2), dodaje iloczyny a następnie oblicza powierzchnię przez pomnożenie tej sumy przez trzecią część odstępu wzajemnego tych szerokości. W razie trójkątu albo trapezu mnoży się algebraiczną sumę dwu szerokości przez połowę odstępu tych szerokości. Suma rozległości trzech części płaszczyzny zanurzenia jest powierzchnią tejże ostatniej.

D. Obliczenie przestrzeni wymierzania.

1. Obliczenie pojemności całej przestrzeni wymierzania odbywa się przede wszystkim w ten sposób, że całą powierzchnię płaszczyzny wodnej próżnego statku mnoży się przez 1, powierzchnię środkowej płaszczyzny zanurzenia przez 4, górnej płaszczyzny wymierzania przez 1 a sumę tych iloczynów mnoży przez $\frac{1}{3}$ wspólnego wzajemnego odstępu wspomnianych trzech płaszczyzn zanurzenia.

Wynik tego rachunku jest pojemnością całej przestrzeni wymierzania w metrach sześciennych albo tonnach.

2. Pojemność górnej warstwy wymierzania, znajdującej się między środkową płaszczyzną zanurzenia a górną płaszczyzną wymierzania oblicza się, mnożąc połowę sumy całej powierzchni każdej z tych obu głównych płaszczyzn zanurzenia przez ich wzajemny odstęp.

3. Pojemność dolnej warstwy wymierzania, znajdującej się między płaszczyzną wodną próżnego statku a środkową płaszczyzną zanurzenia otrzymuje się, odciągając od pojemności całej przestrzeni wymierzania, pojemność górnej warstwy wymierzania.

Do §. 10, ustęp 1.

1. Celem stwierdzenia obciążenia odpowiadającego każdemu zanurzeniu przestrzeni wymierzania przewidzianemu w §. 10 Porządku wymierzania dzieli się pojemność każdej warstwy wymierzania przez połowę ilości centymetrów jej wysokości. Iloraz przedstawia obciążenie dla każdego 2 centymetrów zanurzenia. W świadectwie wymierzania wykazać należy tabelarycznie to obciążenie aż do górnej płaszczyzny wymierzania.

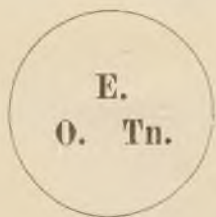
2. Gdy zanurzenie się statku nie schodzi się ze znakiem wskazówki zanurzenia, lecz leży między dwoma znakami, należy je dokładnie stwierdzić aż do dwu centymetrów, przyczem wymiarów poniżej 1 centymetra nie uwzględnia się, wymiary zaś większe przyjmuje za dwa pełne centymetry.

3. Gdy zanurzenie się statku nie jest jednokowe na wszystkich sześciu wskazówkach zanurzenia, wtedy sumę dat wszystkich sześciu wskazówek dzieli się przez sześć. Wynikająca ztąd liczba przedstawia zanurzenie statku.

Do §. 10, ustęp 2 i 3.

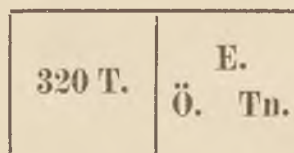
1. Na statkach drewnianych wypala się cechę wymierzania stępem do wypalania, na statkach żelaznych jakoteż na statkach z żelaznemi burtami wybija się cechę wymierzania stępem do wybijania.

2. Głoski i cyfry cech wymierzania muszą być zestawione podług następującego wzoru wielkiem pismem łacińskiem o wysokości 1 centymetra.

3. Napis na statku ma być umieszczony trwałą barwą jasną na tle ciemnem albo ciemną na tle jasnem obok albo pod nazwą statku, względnie nazwiskiem i siedzibą przedsiębiorstwa właściciela, wyraźnie czytelnem pismem o wysokości najmniej

15 centymetrowej najmniejszych głosek i cyfr, których grube kreski nie mogą być węższe jak piąta część wysokości a to według załączonego wzoru:

4. Świadectwo wymierzania przygotowuje się podług załączonego wzoru i winno być ono jakoteż każda późniejsza w niem notatka, podpisane przez władzę do wymierzania.

Załączka II.

Do §. 11.

Uznanie nieważności świadectwa podaje orzekająca władza do wymierzania do wiadomości wszystkich innych władz do wymierzania w porządku Łaby i ogłasza w Dzienniku publicznym oznaczonym w tymże celu przez władzę rewizyjną.

Do §. 12.

Jeżeli sprawdzanie wymierzania statku wykonuje władza do wymierzania, która nie przeprowadziła wymierzania, albo też ostatniego sprawdzenia wymierzania, należy zażądać protokołu wymierzania od tej władzy, w obec której ostatnie postępowanie się odbyło. Protokół wymierzania pozostaje w posiadaniu tej władzy, która wykonała ostatnie wymierzenie albo ostatnie sprawdzenie wymierzania.

W protokole spisać się mającym co do sprawdzenia wymierzania, należy wykonać tylko te obliczenia, które potrzebne są z powodu ponownego wymierzania; wyniki nie zmienione przenosi się sumarycznie z dawnych protokołów wymierzania.

Do §. 14.

Władze do wymierzania winny utrzymywać wykazy, w których zapisywać należy pod liczbą bieżącą wyniki wymierzeń i sprawdzeń wymierzeń.

Wszelkie zapiski dotyczące przedsiębranych pomiarów i obliczeń, jakoteż zwrócone świadectwa wymierzania otrzymują tę samą liczbę i mają być przechowane.

Załączka I.

(Postanowienia wykonawcze do §. 8 pod B.)

Władza do wymierzania statków**Zapisano pod I. bieżącą Nr..... wykazu
wymierzeń i sprawdzeń tychże.**

w.....

Protokół

o wymierzaniu

wykonanem na zasadzie Porządku wymierzania z.....

co do (oznaczenie rodzaju statku)..... (nazwa).....

Opis statku.

1. Rodzaj statku	9. Materiał dna
2. Nazwa statku	10. „ ścian burt
3. Port przynależności statku	11. „ części dna
4. Czas zbudowania	12. „ żeber
5. Miejsce zbudowania	13. Rodzaj pokładu
6. Nazwa szypra	14. Rodzaj i podana ilość sił końskich maszyny
7. Nazwa właściciela	15. Rodzaj i ilość kotłów, siła ciśnienia
8. Sposób budowy	16. Wielkość stałych magazynów na węgle

U w a g a. Wypełniając powyższe opisanie statku należy podać pod:

1. Czy poruszany parą albo inną siłą (śruby, koła boczne, tylne albo turbiny) żaglowiec (rodzaj opatrzenia masztów i żagli, holownik, czółno, kuf, barka itd.).
4. Miesiąc i rok pierwszego spuszczenia na wodę.
8. Czy z tramem albo płaskim dnem, klinker lub krawel.
9. aż do 12. Czy drzewo, żelazo, stal.
13. Czy ze stałym pokładem, czy otwarty z niestałym pokryciem albo bez pokrycia.

Miary znamionujące.

Pionowy odstęp stałej burty od najwyższego znaku:

przy wskazówce zanurzenia z przodu z prawej strony..... metrów,	z przodu z lewej strony..... metrów,
„ „ „ w środku z prawej strony..... „	w środku z lewej strony..... „
„ „ „ z tyłu z prawej strony..... „	z tyłu z lewej strony..... „

Miary zasadnicze wymierzania.

Płaszczyzna wodna próżnego statku leży nad punktem zerowym wskazówki zanurzenia (zanurzenie statku próżnego) metrów,

Górna płaszczyzna wymierzania leży nad punktem zerowym wskazówki zanurzenia (zanurzenie statku próżnego) „

Wysokość przestrzeni wymierzania „

Obliczenia.

I. Obliczenie powierzchni trzech płaszczyzn zanurzenia.

A. W środkowym oddziale przestrzeni wymierzania, t. j. w długości płaszczyzny próżnego statku.

Długość tego oddziału wynosi.....metrów, w myśl §. 8 B 4 b postanowień wykonawczych jest takowa podzielona na.....części.

Wspólny odstęp zmierzyć się mających szerokości wynosi przeto.....metrów.

Numer szerokości płaszczyzn zanurzenia	Mnożnik	Płaszczyzna wodna próżnego statku		Środkowa płaszczy- zna zanurzenia		Górna płaszczyzna wymierzania	
		szerokość	iloczynny	szerokość	iloczynny	szerokość	iloczynny
1	1						
2	4						
3	2						
4	4						
5	2						
6	4						
7	2						
8	4						
9	2						
10	4						
11	2						
12	4						
13	2						
14	4						
15	2						
16	4						
17	1						
Suma iloczynów . . .							
$\frac{1}{3}$ wspólnego odstepu szerokości							
Powierzchnia środkowej części płaszczyzny zanurzenia w me- trach kwadratowych							

B. Powierzchnia środkowej płaszczyzny zanurzenia w przednim i tylnym oddziale przestrzeni wymierzania.*a) Część przednia.*

Długość metrów

	Mnożnik	Iloczyn
Szerokość przednia.....metrów	1
„ środkowa..... „	4
„ tylna „	1

Suma iloczynów

 $\frac{1}{2}$ albo $\frac{1}{3}$ *) wzajemnego odstępu
tych szerokości

Powierzchnia tej części.....metrów kwadratowych.

b) Część tylna.

Długość metrów

	Mnożnik	Iloczyn
Szerokość przednia.....metrów	1
„ środkowa..... „	4
„ tylna „	1

Suma iloczynów

 $\frac{1}{2}$ albo $\frac{1}{3}$ *) wzajemnego odstępu
tych szerokości

Powierzchnia tej części.....metrów kwadratowych.

D. Powierzchnia całkowita środkowej płaszczyzny zanurzenia.

Część przedniametrów kwadr.

„ środkowa „ „

„ tylna „ „

Sumametrów kwadr.

C. Powierzchnia górnej płaszczyzny wymierzania w przednim i tylnym oddziale przestrzeni wymierzania.*a) Część przednia.*

Długość metrów

	Mnożnik	Iloczyn
Szerokość przednia.....metrów	1
„ środkowa..... „	4
„ tylna „	1

Suma iloczynów

 $\frac{1}{2}$ albo $\frac{1}{3}$ *) wzajemnego odstępu
tych szerokości

Powierzchnia tej części.....metrów kwadratowych.

b) Część tylna.

Długość metrów

	Mnożnik	Iloczyn
Szerokość przednia.....metrów	1
„ środkowa..... „	4
„ tylna „	1

Suma iloczynów

 $\frac{1}{2}$ albo $\frac{1}{3}$ *) wzajemnego odstępu
tych szerokości

Powierzchnia tej części.....metrów kwadratowych.

E. Powierzchnia całkowita górnej płaszczyzny wymierzania.

Część przedniametrów kwadr.

„ środkowa „ „

„ tylna „ „

Sumametrów kwadr.

*) Czy ma być brany mnożnik $\frac{1}{2}$ lub $\frac{1}{3}$, podaje postanowienie wykonawcze do §. 8, lit. C. l. 4.

II. Obliczenie całej przestrzeni wymierzania.

	Mnożnik	Iloczyn
Powierzchnia płaszczyzny wodnej próżnego statku	metrów kwadratowych	1
Powierzchnia środkowej płaszczyzny zanurzenia	"	4
Powierzchnia górnej płaszczyzny wymierzania	"	1
		<hr/>
Suma iloczynów		<hr/>
$\frac{1}{3}$ wzajemnego odstepu (głównych) płaszczyzn zanurzenia		
<hr/>		
Pojemność całej przestrzeni wymierzania	metrów sześciennych	
albo ładowność statku aż do górnej płaszczyzny wymierzania	tonn.	

III. Obliczenie górnej warstwy wymierzania,

to znaczy między środkową płaszczyzną zanurzenia a górną płaszczyzną wymierzania.

Powierzchnia górnej płaszczyzny wymierzania	metrów kwadr.
Powierzchnia środkowej płaszczyzny zanurzenia	" "
<hr/>	
Suma	
$\frac{1}{2}$ Sumy	
<hr/>	
Wzajemny odstęp płaszczyzn zanurzenia	
<hr/>	
Pojemność górnej warstwy wymierzania	metrów sześciennych
Średnia pojemność tej warstwy wymie- rzenia dla każdego dwu centymetrów zanurzenia	$= \frac{\text{Pojemności tej warstwy}}{\text{połowie wysokości warstwy wy-mierzenia w centymetrach}} = \text{tonn.}$

IV. Obliczenie dolnej warstwy wymierzania,

to znaczy między środkową płaszczyzną zanurzenia a płaszczyzną wodną próżnego statku.

Pojemność całkowitej przestrzeni wymierzania	metrów sześć.
Pojemność górnej warstwy wymierzania	" "
<hr/>	
Pojemność dolnej warstwy wymierzania	metrów sześć.
Średnia pojemność tej warstwy wymie- rzenia dla każdego dwu centymetrów zanurzenia	$= \frac{\text{Pojemności tej warstwy}}{\text{połowie wysokości warstwy wy-mierzenia w centymetrach}} = \text{tonn.}$

V. Wykaz ładowności.

[illegible]

VI. Obliczenie współczynnika zupełnej pojemności przestrzeni wymierzania.

Cała długość górnej płaszczyzny wymierzania metrów

Największa szerokość przestrzeni wymierzania „

Iloczyn metrów kwadratowych

Wysokość przestrzeni wymierzania metrów

Iloczyn

Iloczyn ten równa się pojemności równoległościami określającego przestrzeń wymierzania.

Przeto:

Współczynnik zupełnej pojemności przestrzeni
wymierzania
$$= \frac{\text{ładowności statku aż do górnej płaszczyzny wymierzania}}{\text{pojemności równoległościami określającego przestrzeń wymierzania}} = 0$$

Wymierzenie tego statku okazało się w skutek

. potrzebnem. Wymierzenie to wykonano dnia

w

., dnia 18

Władza do wymierzania statków.

(Podpis.)

Sprawdzenie wymierzenia tego statku okazało się w skutek

. potrzebnem. Sprawdzenie to wykonano dnia

w i wykazało takowe, że najniższy punkt zewnętrznej powierzchni dna statku leży centymetrów pod punktem zerowym wskazówki zanurzenia i że przeciętny pionowy odstęp znaków linii wodnej próżnego statku, od rzeczywistej płaszczyzny wodnej próżnego statku wynosi centymetrów.

., dnia 18

Władza do wymierzania statków.

(Podpis.)

Załączka II.

(Świadcstwo wymierzenia drukuje się w formie
ósemki i opatruje się twardą okładką.)

(Postanowienia wykonawcze do §. 10
pod l. 4.)

Rodzaj statku	Nazwa statku		Port przynależności:
Rok wybudowania:			Miejsce wybudowania:

Świadcstwo wymierzenia.

1. Główne daty.

- Ładowność statku aż do górnej płaszczyzny wymierzenia wynosi.....tonn.
- Niniejsze świadcstwo wymierzenia ważnem jest na zasadzie wymierzenia aż do.....
- Wymierzenie zapisane zostało do wykazu wymierzeń i sprawdzeń wymierzeń pod l. w.....
- Niniejsze świadcstwo wymierzenia ważnem jest na zasadzie sprawdzenia wymierzenia aż do.....

Zmierzone długości i szerokości.

Długość płaszczyzny wodnej próżnego statku, więc środkowego oddziału przestrzeni wymierzania metrów.

S z e r o k o ś c i		
plaszczyny wodnej statku próżnego	środkowej płaszczyzny zanurzenia w środkowym oddziale przestrzeni wymierzania	górnej płaszczyzny wymierzania
1 =	1 =	1 =
2 =	2 =	2 =
3 =	3	3
4 =	4 =	4 =
5 =	5	5
6 =	6 =	6 =
7 =	7	7
8 =	8 =	8 =
9 =	9	9
10 =	10 =	10 =
11 =	11	11
12 =	12 =	12 =
13 =	13	13
14 =	14 =	14 =
15 =	15	15
16 =	16 =	16 =
17 =	17 =	17 =

Środkowa płaszczyzna zanurzenia.

a) Część przednia.

Długość..... metrów.
 Szerokość na samym przodzie..... metrów.
 Ewentualna szerokość środkowa..... metrów.

b) Część tylna.

Długość..... metrów.
 Szerokość na samym tyle..... metrów.
 Ewentualna szerokość środkowa..... metrów.

Górna płaszczyzna wymierzania.

a) Część przednia.

Długość..... metrów.
 Szerokość na samym przodzie..... metrów.
 Ewentualna szerokość środkowa..... metrów.

b) Część tylna.

Długość..... metrów.
 Szerokość na samym tyle..... metrów.
 Ewentualna szerokość środkowa..... metrów.

Spółczynnik zupełnej pojemności przestrczeni wymierzania = 0.....

[illegible]

Wykaz ładowności.

[illegible]

Ostateczny wynik wymierzania.

Ładowność statku aż do górnej płaszczyzny wymierzenia tonn.

Co do wymierzenia ukończonego dnia 18

w wystawia się niniejsze świadectwo
wymierzenia.

..... dnia 18

Władza do wymierzania statków.

(Podpis.)

Sprawdzenie wymierzenia wykonano dnia 18

w w skutek

.....

wyniki takowego zapisano na stronie 2 tego świadectwa wymierzenia, wykonanie zaś jego wciągnięto do wykazu wymierzeń i sprawdzeń pod l. bieg.
władzy do wymierzania w

..... dnia 18

Pieczęć.

Władza do wymierzania statków.

(Podpis.)

